

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/115/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

296/2013. (X. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. február 14-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. október 22-én – Dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Gy. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2013. február 13-án foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatos panaszát, az intézkedést követő napon postai úton terjesztette elő, amelyet 2013. március 1-jén egészített ki.

I.

1) a) A panaszos beadványában előadta, hogy az intézkedés napján reggel 7 óra 30 perc körül rabszállító kocsival vitték el B. Rendőrkapitányságra. A panaszos tiltakozott a rendőri intézkedés ellen, mivel a bejárati ajtón nincs kilincs, és felesége 5 napja elment, ennek ellenére a rendőrök bementek a lakásába és ott megbilincseltek, hiába mondta a panaszos, hogy panaszt tesz ellenük a Testületnél. A panaszos sérelmezte a rendőrök fellépést, álláspontja szerint a rendőrök mindent megtehetnek az állampolgárokkal, azonban elismerte, hogy az elővezetését megelőzően két idézést kapott, és a fiát is megidéztek B. városba. A

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

panaszos második idézésre írásban úgy reagált, hogy betegsége miatt nem tud elmenni. A panaszos elmondása szerint a B. Rendőrkapitányságon rosszul lett, el kezdett fulladni (pszichés alapon), és ezért injekciót kapott. A panaszos továbbá előadta, hogy szerény anyagi körülmények között három gyerekével él együtt, akik közül az egyik kiskorú és enyhe szellemi fogyatékos, és a kihallgatásra történő utazási költségeket sem tudja fedezni.

b) A panaszos korábban a vele szemben 2012. november 21-én foganatosított elővezetés miatt panaszt terjesztett elő a Testülethez. A panaszos korábbi panaszügyében a Testület 230/2013. (VIII. 1.) számú állásfoglalást hozta, amely alapján a jelen intézkedés előzményeként az alábbiakat szükséges rögzítenie. A panaszos feljelentést tett testvére ellen, aki a panaszos ingatlana előtt 2012. szeptember 3-án, előzetes szóváltást követően azt mondta neki, hogy „ha kell, rád küldök két e. városi rendőrt, akik belebetonoznak a falba”. A panaszos a sérelmére elkövetett zaklatás miatt magánindítványt terjesztett elő testvére ellen. Mivel a testvére által elkövetett cselekmény alkalmas volt a Büntető Törvénykönyvről 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176/A. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő zaklatás vétség megalapozott gyanújának a megállapítására, ezért a Gy. Városi Ügyészség további nyomozati cselekmények elvégzéséről rendelkezett, és utasította a Gy. Rendőrkapitányságot, hogy folytatólagosan tanúként hallgassák ki a panaszost (mint sértettet) és a fiát (mint tanút). A panaszos kétszer történt szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a nyomozó hatóság előtt, távolmaradását alapos okkal nem igazolta, ezért a Gy. Rendőrkapitányság elrendelte a panaszos elővezetését. A panaszost lakóhelyéről 2012. november 21-én elővezették, amely során az intézkedést foganatosító rendőröknek az alábbiakat mondta: „a f**ó rendőrökből, hogy csak vele szórakoznak”. A panaszos fenti cselekménye alkalmas volt kétrendbeli a Btk. 180. § (1) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő a sértett munkakörének ellátásával, köz megbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben elkövetett becsületsértés vétség elkövetésére, ezért vele szemben büntetőeljárás indult. Ennek során a panaszos szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a kihallgatáson, ezért ismételten az elővezetését rendelték el. Ezzel kapcsolatban a panaszos beadványához csatolta a B. Rendőrkapitányság 2013. február 6-án kelt határozatát, amely a panaszos 2013. február 13. napján 8 órára történő előállítását rendelte el, valamint a 2013. február 13-án kelt igazságügyi elmeorvos-szakértő kirendeléséről szóló határozatát. A szakértő kirendelését elrendelő határozat indokolása rögzíti, hogy a panaszos a rendelkezésre álló adatok alapján rendszeres gyógyszeres és pszichiátriai kezelés alatt áll, és elmondása szerint a bűncselekményét is gyógyszeres befolyásoltság alatt követte el, ezért szakértő kirendelése vált szükségessé annak megállapítására, hogy a panaszos gyógyszer-, alkohol- illetve kábítószer függő-e, a bűncselekmény elkövetésekor kóros elmeállapotú volt-e, valamint szükséges-e kényszergyógykezelése vagy kényszergyógyítása.

2) A panaszos beadványát a 2012. március elsején előterjesztett levelével egészítette ki, amelyben tételesen válaszolt a Testület által feltett kérdésekre.

A rendőrök közölték vele, hogy élelmet, pénzt, és legfontosabb személyes tárgyakat jogosult magával vinni.

A panaszos jelezte a rendőröknek, hogy nagyon beteg, a rendőrök pedig lehetővé tették, hogy gyógyszereit bevegye, illetve mondták neki, hogy vigye magával azokat.

A panaszos második idézést követően írásban jelezte a B. Rendőrkapitányságnak, hogy egészségügyi állapota miatt akadályba ütközik a kihallgatáson való megjelenése, ő csak kíséreléssel szokott közlekedni, a kórházba is betegszállítóval viszik.

Az intézkedés napján a rendőrök közölték vele, hogy elő kell állítsák, amelyre a panaszos úgy reagált, hogy nem megy velük, „hagyják őt békén, mert beteg ember”, „bilincseljék meg”.

A panaszost megbilincselve a rabszállító autóba ültették. A panaszoson a bilincs körülbelül egy órát volt felhelyezve.

A bejárati ajtón nincs se kilincs, se zár.

A panaszos elmondása szerint a rendőrök egész úton „bömböltették” a zenét, ami nagyon idegesítette őt.

A panaszos B. Rendőrkapitányságon összeesett, fulladás jött rá, ezért injekciót kapott. A panaszos szerint hiába jelezte, hogy több betegségben szenved, ezzel a rendőrök nem foglalkoztak.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervtől, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A panaszos szempontjából a következők relevánsak.

1) A gy-i kapitányságvezető 2013. március 25-én kelt levelében az alábbiakról számolt be a Testületnek.

A B. Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya Btk. 180. § (1) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben elkövetett becsületsértés vétség elkövetése miatt eljárást folytat a panaszossal szemben, az alábbiak miatt.

A panaszossal szemben 2012. november 21-én 8 óra körüli időben E. városi lakóházából a Gy. Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Vezetője a 2012. november 14-én kelt határozatában elővezetését rendelte el, melynek foganatosítását a Gy. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály, E. Rendőrőrs állományában szolgálatot teljesítő D. r. százados és P. r. őrmester hajtotta végre. Az elővezetés végrehajtása során a két rendőrrel szemben a panaszos a becsületük csorbítására alkalmas kifejezéseket használt, ezért a sérelmükre elkövetett becsületsértés miatt joghatályos magánindítványt terjesztettek elő.

Az eljárás során a B. városi nyomozó hatóság a panaszost 2013. január 10-ére írásban, gyanúsítottként idézte meg, az idézést a nevezett személy átvette, de a kihallgatáson nem jelent meg.

A panaszos levelében tájékoztatta a hatóságot, hogy a vele szemben foganatosított rendőri intézkedés ellen panasszal élt a Testületnél. A panaszos idézésére ismételt sor került, ezen idézést is a panaszos átvette, de a kihallgatáson nem jelent meg.

A második idézést követően a nyomozó hatóságot levélben, és szóban – telefonon keresztül – is tájékoztatta, hogy a hatóság előtt nem kíván megjelenni. A B. Rendőrkapitányság a

panaszos elővezetésére intézkedett tekintettel arra, hogy szabályszerűen kiküldött értesítéseket átvette, de a hatóság előtt egy alkalommal sem jelent meg.

A B. Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának Vezetője a 2013. február 6-án kelt határozatával a panaszos elővezetését rendelte el, melynek foganatosítását a Gy. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztálya hajtotta végre 2013. február 13-án.

A büntetőeljárást a Bűnügyi Osztály 2013. március 18-án befejezte, és vádemelési javaslattal a Gy. Járási Ügyészségnek megküldte.

A kapitányságvezető ezt követően válaszolt a Testület által feltett kérdésekre.

A panaszos elővezetését T. r. főtörzszászlós, M. r. zászlós és F. r. főtörzsőrmeister hajtották végre. Az intézkedésről videofelvételt készített Gy. r. zászlós, mely az intézkedés jog- és szakszerűségét hivatott bizonyítani.

A helyszínen a panaszossal a rendőrök közölték, hogy a B. Rendőrkapitányság határozata értelmében elő kell vezetniük a B. Rendőrkapitányságra. Az elővezetés során a panaszos adatainak a személyi igazolványából történő egyeztetése nem vált szükségessé, mert az intézkedő rendőrök közül T. r. főtörzszászlós a panaszost személyesen is ismerte.

Az elővezetést foganatosító rendőrök ismertették a panaszossal az elővezetését elrendelő határozatot, amelyet a panaszos csak többszöri kérésre volt hajlandó átvenni, majd a határozat egy példánya részére átadásra került, a panaszos ezt aláírásával meg is erősítette.

A panaszos több alkalommal fel lett szólítva, mind T. r. főtörzszászlós, mind M. r. zászlós által, hogy működjön együtt az elővezetés végrehajtásában, illetve arra is felhívták a figyelmét, hogy vegye magához az iratait, gyógyszereit, valamint megfelelő ruházatát. Ezen felszólítások közben mondta, hogy ő beteg és csak kísérettel mehet bárhová. Az elővezetés végrehajtása során rosszul érezte magát, illetve szemmel láthatóan nem orvosi segítségre szoruló ember benyomását keltette. A panaszos végig passzív magatartást tanúsított, az intézkedést foganatosító rendőrök felé olyan közlést nem tett, hogy rosszul érezné magát, és orvosi ellátásra szorulna.

A panaszos az udvaron történt felszólítások és kérések után passzívan viselkedett, állt az udvaron percekig, majd ezt követően be lett kísérve a lakásába, ahol magához vette személyes iratait, gyógyszereit és pénzét, de ezeket is csak többszöri felszólításra tette meg. A rendőrök előtt a gyógyszerét is bevette. Ezt követően a panaszost ismételt felszólították, hogy működjön közre a rendőri intézkedés során, de ennek továbbra sem tett eleget, illetve több alkalommal mondta, hogy nyugodtan bilincseljék, mert ő nem megy sehova, csak ha erőszakkal viszik. Ezt követően a rendőrök a panaszos önként előre tett kezeit, előre helyzetben megbilincseltek.

A panaszos elővezetésére a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 162. § (2) bekezdése alapján figyelemmel a Be. 69. § (1) bekezdés a) pontjára – került sor.

Az elővezetés végrehajtása a 1944. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 34. § (1) és (2) bekezdésére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a

továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 33. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel – az Rtv. 39. § (1) bekezdés f) pontja alapján magánlakásban – került sor.

Az elővezetés fogantatása során a panaszost megbilincseltek az Rtv. 48. § d) pontja – figyelemmel a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontjára – alapján. A panaszossal szemben bilincset 2013. február 13-án 8 óra 10 perctől 8 óra 35 percig alkalmaztak, amely során a panaszos sérüléseket nem szenvedett.

A rendőri intézkedés során a panaszos úgy nyilatkozott, hogy lakását nem tudja bezárni, ezért a rendőrök intézkedtek az ingatlan biztosítására E. Város Önkormányzatának munkatársának kérésére, aki az ingatlant két hatósági tanú jelenlétében lezárta.

Az intézkedés során a panaszos első reakciói arrogánsak és elutasítóak voltak, később passzív, ellenálló magatartást tanúsított.

A panaszost 8 óra 35 perckor a rendőrkapitányságon M. r. hadnagy átvette, és gyanúsítottként hallgatta ki. A kihallgatás közben a panaszos úgy nyilatkozott, hogy kedélybeteg és pszichiátriai kezelés alatt áll, ezért elmeszakértői vizsgálatára intézkedtek, amely a kihallgatása után meg is történt. Az elmeszakértői vizsgálatot követően a panaszost a rabosító helyiséghez kísérte az előadó, hogy nyilvántartásba vegye, ahol a várakozás időtartama alatt (amely körülbelül 10 perc volt) a széken ülve rosszul lett, fulladásra panaszkodott, a földre esett, azonban eszméletét nem veszítette el. Ezt követően a panaszost a B. Megyei Rendőrfőkapitányság Humánigazgatási Szolgálat alapellátó orvosai látták el.

A panaszost, miután közölte, hogy rosszul élmúlt, kirendelt védője jelenlétében folytatólagosan gyanúsítottként hallgatták ki. Kihallgatását követően, állapotára tekintettel M. r. hadnagy szolgálati gépkocsival szállította haza, és fiának átadta, akivel közölte, hogy édesapja orvosi ellátásban részesült. A panaszosnak átadták az ellátásáról készült orvosi dokumentációt.

2) A rendőrség megküldte az intézkedés napján kelt, M. r. zászlós által aláírt, az elővezetés végrehajtásáról készült jelentést.

A panaszost a B. Rendőrkapitányság, mint elrendelő az általa folytatott büntetőeljárásban hozott határozata alapján az Rtv. 34. § (1) és (2) bekezdésének, és a Szolgálati Szabályzat 33. § (1) és (2) bekezdésének figyelembevételével lakóhelyéről a B. Rendőrkapitányságra vezették elő.

A rendőrök a panaszos elővezetésének végrehatása során az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták, a 31. § (1) bekezdése szerint – mint személyi szabadságában korlátozott személyt – átvizsgálták. Az intézkedés során a panaszossal szemben figyelmeztetést követően az Rtv. 48. § d) pontja alapján bilincset alkalmaztak a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint 8 óra 10 perctől 8 óra 35 percig. A rendőri intézkedés során sérülés, a kényszerítő eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett.

A jelentés az intézkedés körülményeivel kapcsolatban, az alábbiakat rögzítette. A panaszost az intézkedés megkezdése után több alkalommal felszólították, hogy működjön együtt, azonban a panaszos közölte, hogy bilincseljék meg, mert ő úgysem fog menni sehova sem. Ezt követően többszöri felszólításra sem volt hajlandó engedelmeskedni, ezért kezeit előre

helyzetben bilincselték meg. Ezután a panaszost a rendőrkapitányságra szállították, ahol sérülés- és panaszmentes átadták M. r. hadnagynak.

A jelentés megjegyzi, hogy a panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése értelmében a hozzátartozója, képviselőjének kiértesítését nem kérte.

A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapításai szerint a panaszossal szemben végrehajtott elővezetés és a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszköz szakszerű és jogszerű volt. A parancsnok úgy ítélte meg továbbá, hogy az intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-a szerinti arányosság követelményének.

3) H. r. törzszászlós szolgálatparancsnok 2013. február 26-án kelt jelentésében megállapította, hogy az intézkedő rendőrök a panaszossal szemben az arányosság követelményét betartva, jogszerűen és szakszerűen alkalmaztak kényszerítő eszközt tekintettel arra, hogy a panaszos többszöri felszólítás ellenére nem volt hajlandó magát alávetni a rendőri intézkedésnek.

4) M. r. zászlós az intézkedés napján feljelentést tett a panaszos ellen a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt, mivel többszöri felszólítás ellenére nem működött együtt az elővezetés fogatosítása során, többször közölte, hogy „ő úgy sem fog menni sehova, bilincseljék meg, mert ő nem hajlandó menni sehova sem”.

5) A rendőrség csatolta F. r. főtörzsőrmester 2013. február 13-án készített jelentését.

A gy-i kapitányságvezető 2013. február 13-én F. r. főtörzsőrmesternek 9 óra 30 perckor azt az utasítást adta, hogy keresse meg a panaszos fiát, és menjen vele a lakcímére és vetesse át vele az önkormányzat által lezárt lakásukat. Ennek érdekében a főtörzsőrmester a panaszos fiának felkutatására indult, melynek során leellenőrizte a Gy. Munkaügyi Központot és az autóbusz állomást, de ott nem találta. Ezt követően E. városba ment, ahol a Polgármesteri Hivatal előtt megtalálta a panaszos fiát, aki elmondta, hogy amikor hazaérkezett, észlelte, hogy a bejárati ajtó lezárták láncsal és lakattal, ezért a Polgármesteri Hivatalba indult ennek tisztázása érdekében. Ezt követően F. r. főtörzsőrmester a Polgármesteri Hivatal műszaki előadójával megjelent a panaszos lakóhelyén, ahol az ingatlant a panaszos fia (lezáráskori) sértetlen állapotban birtokba vette. A panaszos fia elmondta, hogy a lakásból semmi nem tűnt el, ott minden hiánytalanul megvan.

A jelentés rögzíti, hogy az intézkedés során jelen volt T. r. főtörzszászlós.

6) M. r. hadnagy 2013. február 19-én készített hivatalos feljegyzésében rögzítette, hogy a panaszos a gyanúsítottkénti kihallgatása során panasszal nem élt sem az elővezetés ténye és módja, sem pedig a gyanúsítás ténye ellen.

A panaszosnak a nyilvántartásba vételére körülbelül 10 percet kellett várakoznia a folyosón, mivel más gyanúsított nyilvántartásba vétele volt folyamatban.

7) Az illetékes rendőri szerv megküldte az intézkedés napján, a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatásáról készült, és 9 óra 18 perckor lezárt jegyzőkönyvet. Ugyancsak megküldésre

került a panaszos kirendelt védője jelentében történő gyanúsítottkénti kihallgatásáról készült, és 10 óra 19 perckor lezárt jegyzőkönyv.

8) Megküldésre került a panaszos elmeorvos-szakértői vizsgálatáról, 2013. február 13-én készített pszichiátriai szakértői lelet és vélemény, amely szerint a panaszos érzelmileg labilis személyiségzavarban és szorongásos-depresszív zavarban szenved, ami az elmeműködés olyan kóros állapota, amely nem tette képtelenné és nem korlátozta a panaszost a bűncselekmény elkövetésekor a cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen. Megállapítást nyert, hogy a panaszos kényszergyógyítása és kényszergyógykezelése nem szükséges.

9) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta az intézkedésről készült videofelvételt is, amely az alábbiakban kerül ismertetésre.

A felvétel elején az intézkedő rendőr közli a panaszossal, hogy elő kell vezetniük, és az erre vonatkozó határozatot ismerteti a panaszossal. A panaszos erre úgy reagál, hogy nem fog a rendőrökkel menni, azonban a rendőr kérésére átveszi a határozatot, valamint aláírásával igazolja annak átvételét. A rendőr nyugodt és kultúrált hangnemben megismétli, hogy a panaszost a határozat értelmében elő kell vezetniük a B. Rendőrkapitányságra kihallgatás céljából, ezért a panaszos gyógyszereit, személyi okmányait és pénzét vegye magához. A panaszos folyamatosan kifogásolja a rendőrök intézkedését, és közli, hogy nem hajlandó a rendőrökkel menni, ezért az intézkedő rendőr a törvény nevében szavak előre bocsátásával felszólítja, hogy működjön együtt, különben kényszerítő eszközt fognak vele szemben alkalmazni. Ezt követően is többször felszólítják a panaszost, hogy működjön együtt, és megfelelően öltözzön fel, vegye be a gyógyszereit. Ennek ellenére a panaszos továbbra is tiltakozik az elővezetése ellen, közli, hogy ő csak kísérővel mehet el otthonról, és az erről szóló papír bent van a házban, továbbá megkérdezi, hogy tud majd hazajönni. Az intézkedő rendőr felhívja még egyszer a panaszos figyelmét, hogy vegyen magához pénzt, mivel hazaszállításáról ők nem tudnak gondoskodni. A panaszos a rendőr kérdésére elmondja, hogy megértette az elhangzottakat, de ő továbbra sem hajlandó elmenni, mivel a 13 éves enyhe fogyatékos kislányát várja haza, aki elment biciklizni, majd hozzáteszi, hogy nyugodtan megbilincselhetik, miután bevette a gyógyszereit. A panaszos viselkedése egyre zavartabb és zaklatottabb, a lakásába bement is sérelmezi az elővezetését, és többször kijelenti, hogy a rendőrök bilincseljék meg, mert ő nem megy sehova, azonban a rendőrök többszöri felszólítására végül személyi igazolványát és gyógyszereit magához veszi, valamint beveszi a gyógyszerét. A panaszos közli a rendőrökkel, hogy a bejárati ajtót nem tudja bezárni, mivel nincs rajta kilincs, a házat nem hagyhatja üresen, majd felemeli hangját, és azt mondja, hogy betegsége miatt egyedül nem jöhet haza, és erről itt a papír, de tegyék rá nyugodtan a bilincset. Miután a panaszos magához vette a személyes tárgyait, a rendőr önként előrenyújtott kezeit megbilincseli. Majd a rendőrök megkérdezik a panaszostól, hogy van-e nála szűrő-, vágóeszköz, majd közlik, hogy ruházatát át fogják vizsgálni, mivel személyi szabadságában korlátozzák. A ruházatátvizsgálást követően a panaszost a szolgálati gépjárműhöz kísérik. A panaszos előre bilincselte kezeivel követi a rendőröket, valamint száll be a rendőrautóba, azonban mindeközben a rendőri intézkedéssel kapcsolatos nem tetszését fejezi ki, főképp azért mert nem tudja lakását bezárni. A rendőrök közlik, hogy szólni fognak a szomszédnak, illetve a feleségének az ingatlan biztosítása érdekében.

III.

1) Az elővezetés elrendelésével kapcsolatosan a Testületnek először saját hatáskörét kellett vizsgálnia a következők szerint.

Az Rtv. 92. § (1) „Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően az országos rendőrfőkapitány, a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.” Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatsomag-jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen ügyben a panaszos elővezetését a rendőrség azért rendelte el, mert a panaszos két alkalommal történt szabályszerű idézése ellenére gyanúsítottkénti kihallgatáson nem jelent meg.

Az Rtv. 34. §-a rendelkezik az elővezetésről. E jogszabályhely szerint „a rendőr az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri, vagy oda útba indítja. Ha az elővezetés másként nem teljesíthető, az elővezetett személyt a Rendőrségen a szükséges ideig – legfeljebb 12 óra időtartamra – vissza lehet tartani. A visszatartás időtartamának számítására az előállításra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Az elővezetés elrendelésének törvényességéért az elrendelő a felelős.” A szakasz (3) bekezdése rögzíti, hogy az elővezetés elrendelésének törvényességéért az elrendelő a felelős.

A Be. 162. §-a értelmében az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A törvényben meghatározott személyek elővezetésének elrendeléséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendelkezik, de az elővezetést a rendőrség hajtja végre.

A rendelkezés szerint „a rendőr, illetőleg a nyomozó hatóság az érintett személyt az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt helyre kíséri, ennek érdekében a reá irányadó törvény szerint szükség esetén kényszerít és más intézkedést alkalmazhat. Az elővezetést általában a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között kell végrehajtani. A bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendelkezhet úgy, hogy a rendőr az elővezetés

foganatosítása helyett az érintett személy útba indulását ellenőrizze, ha megalapozottan feltehető, hogy az elővezetés célja ezzel is elérhető.”

Megállapítható, hogy elválnak egymástól az elővezetés elrendeléséért és foganatosításáért való felelősség, mint ahogy elválnak egymástól a két kérdés szabályozása olyan értelemben is, hogy az elrendelésre vonatkozó normák a Be.-ben, a foganatosításra vonatkozó szabályok pedig az Rtv.-ben, illetve a Szolgálati Szabályzatban találhatóak.

Noha jelen esetben az elővezetést elrendelő hatóság is rendőri szerv volt, annak tevékenységét a Testület hatásköri szabályai alapján nem vizsgálhatja, mivel – fő szabály szerint – nem terjed ki hatásköre a büntetőeljárás keretei között a Be. alapján végzett rendőri tevékenységre. Az ilyen rendőri intézkedésekkel szemben a Be. 195. §-a alapján van helye panasznak, s annak elbírálására az ügyész jogosult.

A fentieknek megfelelően a Testület nem vizsgálhatta az elővezetés elrendelésének megalapozottságát, mivel erről a kérdésről nem az intézkedő rendőrök döntenek, hanem – a Be. 162. §-ának értelmében – az elrendelő szerv.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezetett testi integritáshoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, VI. cikkében foglalt magánlakás sérthetlenségéhez, valamint a XX. cikkében foglalt egészséghez fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

2) a) A Testület érdemben először azt vizsgálta, hogy a panaszos elővezetésére megfelelő jogalap alapján került-e sor.

A rendőrség tájékoztatása szerint panaszost lakóhelyéről 2012. november 21-én is elővezették, amely során az intézkedést foganatosító rendőrökkel szemben a becsületük csorbítására alkalmas kifejezéseket használt. A rendőrök magánindítványa alapján büntetőeljárás indult a panaszossal szemben, amely során a B. városi nyomozó hatóság írásban, gyanúsítottként két alkalommal idézte meg, eredménytelenül. A panaszos második idézést követően a nyomozó hatóságot levélben, és szóban – telefonon keresztül – is tájékoztatta, hogy a hatóság előtt nem kíván megjelenni. Tekintettel arra, hogy a panaszos szabályszerűen kiküldött értesítéseket átvette, de a hatóság előtt egy alkalommal sem jelent meg, a B. Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának Vezetője a 2013. február 6-án kelt határozatával a panaszos elővezetését rendelte el, melynek foganatosítását a Gy. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztálya 2013. február 13-án az Rtv. 34. § (1) és (2) bekezdésének, és a Szolgálati Szabályzat 33. § (1) és (2) bekezdésének figyelembevételével hajtotta végre.

A Testület ismételten hivatkozik Be. 162. § és az Rtv. 34. §-ára. Be. 162. § értelmében az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A törvényben meghatározott személyek elővezetésének elrendeléséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a

nyomozó hatóság rendelkezik, de az elővezetést a rendőrség hajtja végre. Az Rtv. 34. §-ának (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a rendőr az elővezetést elrendelő határozatban vagy végzésben megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri vagy oda útba indítja.

A Szolgálati Szabályzat 26. pontja alatt tárgyalja az elővezetés kérdéseit. A 33. §. (1) bekezdése szerint elővezetést jogszabályban erre felhatalmazott hatóságok határozata vagy végzése alapján lehet fogatosítani.

A Testület ehelyütt utal továbbá a rendőrség Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerinti intézkedési kötelezettségére, amely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Mivel a fentiek alapján megállapítható, hogy a B. Rendőrkapitányság rendelte el a panaszos elővezetését a határozatával, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos elővezetését a rendőrkapitányság megfelelő jogalap birtokában kísérelte meg fogatosítani, ezért az a panaszos személyes szabadsághoz való jogát nem sértette.

b) A panaszos elmondása szerint a második idézést követően írásban jelezte a B. Rendőrkapitányságnak, hogy egészségügyi állapota miatt akadályba ütközik a megjelenése, ő csak kíséreléssel szokott közlekedni, a kórházba is betegszállítóval viszik.

Ezzel kapcsolatban szükséges visszautalni az 1) pontban kifejtettekre, miszerint az elővezetés elrendelésének megalapozottságát az intézkedő rendőr nem mérlegelheti, továbbá nem bírálhatja felül az elővezetést elrendelő határozatot sem. Azonban felmerülhetnek olyan körülmények, amely az adott helyzetben az intézkedés akadályát képezhetik. A videofelvétel a rendőrség előadását alátámasztva arról tanúskodik, hogy a panaszos az elővezetés végrehajtása során rosszul éreztette magát, illetve szemmel láthatóan nem orvosi segítségre szoruló ember benyomását keltette, továbbá nem tett az intézkedést fogatosító rendőrök felé olyan közlést, hogy rosszul érezné magát, és orvosi ellátásra szorulna. Minden bizonnyal a panaszosnak vannak egészségügyi problémái, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem merült fel olyan körülmény, amely miatt a panaszos betegsége miatt a rendőröknek az intézkedéstől el kellett volna tekinteniük.

A fentiek alapján a Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy a panaszos az intézkedés idején elővezethető állapotban volt, ezért a panaszos testi integritáshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

3) Mivel a panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök lakásába bementek, ezért a Testület azt is értékelte, hogy megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában léptek-e be a rendőrök a panaszos ingatlanába.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos elővezetésére az Rtv. 39. §(1) bekezdés f) pontja alapján magánlakásban került sor.

Az Rtv. 39. §-a tartalmazza a magánlakásban való intézkedésre vonatkozó rendelkezéseket. Ennek (1) bekezdése szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül

nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve a törvényben felsorolt esetekben, így a rendőrség által hivatkozott rendelkezés értelmében, az elővezetés végrehajtása érdekében.

A Testület álláspontja szerint a magánlakásban való intézkedésre a panaszos elővezetése megfelelő alapul szolgált, ezért nem sérült a panaszos a magánlakás sérthetlenségéhez való joga.

4) A Testület ezt követően azt vonta vizsgálat alá, hogy jogszerűen történt-e a bilincselés végrehajtása az elővezetés során.

A panaszos elmondása szerint tiltakozott elővezetése ellen, közölte a rendőrökkel, hogy nem megy velük, „hagyják őt békén, mert beteg ember”, „bilincseljék meg”.

A rendőrségi iratok az alábbiakról számolnak be. Az intézkedés során a panaszos első reakciói arrogánsak és elutasítóak voltak, később passzív, ellenálló magatartást tanúsított. Az elővezetést fogantató rendőrök ismertették a panaszossal az elővezetését elrendelő határozatot, amelyet a panaszos csak többszöri kérésre volt hajlandó átvenni, majd a határozat egy példánya részére átadásra került, a panaszos ezt aláírásával meg is erősítette. A panaszos több alkalommal fel lett szólítva, mind T. r. főörzszászlós, mind M. r. zászlós által, hogy működjön együtt az elővezetés végrehajtásában. A panaszos az udvaron történt felszólítások és kérések után passzívan viselkedett, állt az udvaron percekig, majd ezt követően be lett kísérve a lakásába, ahol magához vette személyes iratait, gyógyszereit és pénzét, de ezeket is csak többszöri felszólításra tette meg. A panaszost ismételt felszólították, hogy működjön közre a rendőri intézkedés során, de ennek továbbra sem tett eleget, illetve több alkalommal mondta, hogy nyugodtan bilincseljék, mert ő nem megy sehova, csak ha erőszakkal viszik. Ezt követően a rendőrök a panaszos önként előre tett kezeit, előre helyzetben megbilincseltek az Rtv. 48. § d) pontja – figyelemmel a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontjára – alapján. A bilincskalkalmazást figyelmeztetés előzte meg. A panaszossal szemben bilincset 2013. február 13-án 8 óra 10 perctől 8 óra 35 percig alkalmaztak.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

A bilincs alkalmazásának szabályait az Rtv. 48. § rendezi. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére. A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése szerint „bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget, f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő. A (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor,

vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan. A (3) bekezdés szerint a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Testület ehelyütt hivatkozik az arányosság követelményére is, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése továbbá kimondja, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

A Testület nem találta jogszerűnek a panaszossal szembeni bilincskalkalmazást a következő körülmények okán. A videofelvételből tudható, hogy a panaszos csak verbálisan szegült ellen az intézkedésnek, az elővezetése során nem tanúsított fizikai ellenállást (a megbilincselését követően is önként megy a rendőrautóhoz és száll be a gépkocsiba), továbbá nem állt fenn egyéb olyan körülmény sem, amely a bilincskalkalmazást megalapozta volna, ezért a Testület úgy találta, hogy a testi kényszernél nagyobb korlátozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem volt indokolt. Továbbá ugyancsak a bilincskalkalmazás szükségtelenségét erősíti a nyilvánvaló rendőri erőfölény ténye, ugyanis négy jó fizikai állapotban lévő rendőr minden bizonnyal a panaszos ellenszegülését testi erővel is meg tudta volna törni.

A fentiek alapján a Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem tudott feltárni olyan elemet, ami a konkrét esetben a fokozatosság elvére is figyelemmel a bilincs alkalmazását megalapozta volna, ezért arra az álláspontra helyezkedett, hogy sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, amely sérelmet a Testület csekély fokúknak ítelt meg az alábbiak miatt.

Fontos megjegyezni, hogy a videofelvételen a panaszos zavartan, zaklatottan viselkedik, továbbá rá kell mutatni azon fontos tényre, hogy a panaszos annak ellenére sérelmezte a bilincselését, hogy többször kijelentette, hogy bilincseljék meg, mert ő nem megy sehova. Mindezek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrökben kialakulhatott az a feltevés, hogy a panaszos elővezetését eredményesen, illetve a panaszosnak legkevesebb „sérelem” okozásával csak úgy tudják végrehajtani, hogy a panaszos „kérésének” eleget téve megbilincselik. Mindezek ellenére a rendőröknek ilyen körülmények között is fel kellett volna ismerniük a bilincselés jogszerűtlenségét, és annak végrehajtását mellőzve kellett volna megkísérelniük a panaszos elővezetését.

5) A panaszos kifogásolta, hogy a rendőrök nem vették figyelembe, hogy a bejárati ajtón nincs kilincs és zár elhelyezve.

A gy-i kapitányságvezető tájékoztatása szerint a rendőri intézkedés során a panaszos úgy nyilatkozott, hogy lakását nem tudja bezárni, ezért a rendőrök intézkedtek az ingatlan biztosítására E. Város Önkormányzatának munkatársának kiérkezéséig, aki az ingatlant két hatósági tanú jelenlétében lezárta.

F. r. főtörzsőrmester 2013. február 13-án készített jelentésében az alábbiakat rögzítette. A gy-i kapitányságvezető 2013. február 13-én F. r. főtörzsőrmesternek 9 óra 30 perckor azt az utasítást adta, hogy keresse meg a panaszos fiát, és menjen vele a lakcímére és vetesse át vele az önkormányzat által lezárt lakásukat. A főtörzsőrmester a panaszos fiát E. városban a Polgármesteri Hivatal előtt megtalálta, aki elmondta, hogy amikor hazaérkezett, észlelte, hogy a bejárati ajtó lezárták láncsal és lakattal, ezért a Polgármesteri Hivatalba indult ennek tisztázása érdekében. Ezt követően F. r. főtörzsőrmester a Polgármesteri Hivatal műszaki előadójával megjelölt a panaszos lakóhelyén, ahol az ingatlant a panaszos fia (lezáráskori) sértetlen állapotban birtokba vette. A panaszos fia elmondta, hogy a lakásból semmi nem tűnt el, ott minden hiánytalanul megvan.

A videofelvétel végén a rendőrök közlik a panaszossal, hogy szólni fognak a szomszédnak, illetve a feleségének az ingatlan biztosítása érdekében.

A panasz ezen része kapcsán a vizsgálati alapot az Rtv. alapelvi szintű rendelkezései [2. § (1) bekezdés, 17. § (1) bekezdés] képezték. Ezek a rendelkezések ugyan kívül esnek az Rtv. 92. § (1) bekezdésében megjelölt, az Rtv. IV., V. és VI. fejezetén, ugyanakkor azokat a Testület az eljárása során minden esetben figyelembe veszi, és értékeli.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 17. § (1) értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A Testület megítélése szerint a rendőrség megtette a szükséges intézkedést a panaszos ingatlanának biztosítására, ezáltal nem sérült a panaszos tulajdonhoz való joga.

6) A panaszos előadta, hogy B. Rendőrkapitányságon összeesett, fulladás jött rá, ezért injekciót kapott, azonban hiába jelezte, hogy több betegségben szenved, ezzel a rendőrök nem foglalkoztak.

A rendőrség ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az elmeszakértői vizsgálatot követően a panaszost a rabosító helyiséghez kísérte az előadó, hogy nyilvántartásba vegye, ahol a várakozás időtartama alatt (amely körülbelül 10 perc volt) a széken ülve rosszul lett, fulladásra panaszkodott, a földre esett, azonban eszméletét nem veszítette el. Ezt követően a panaszost a Megyei Rendőr-főkapitányság Humánigazgatási Szolgálat alapellátó orvosai látták el. A panaszost kihallgatását követően, állapotára tekintettel M. r. hadnagy szolgálati

gépkocsival szállította haza, és fiának átadta, akivel közölte, hogy édesapja orvosi ellátásban részesült.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja alapján fogvatartott az, akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (őrizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett).

Mivel a panaszos a hivatkozott rendelkezés értelmében az elővezetés kezdetétől fogvatartott, ezért jelen esetben a rendőrség orvosi ellátási kötelezettségére az Rtv. 18. § (2) bekezdését kell alkalmazni, amelynek értelmében a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról. A sérült, beteg vagy más okból sürgős orvosi ellátásra szoruló fogvatartottat orvosi ellátásban kell részesíteni.

Mivel maga a panaszos írta beadványában, hogy a rendőrkapitányságon rosszullete miatt injekciót kapott, amelyből arra lehet következtetni, hogy a rendőrség valóban megfelelő orvosi ellátást biztosított számára, továbbá mivel a videofelvétel is arról tesz tanúbizonyságot, hogy a rendőrök lehetővé tették a panaszos számára, hogy gyógyszereit magával vigye, illetve még otthon azokat bevegye, ezért a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőröket nem terheli mulasztás a panaszos egészségügyi állapotával összefüggésben. Fontos megjegyezni, hogy a rendőrségi iratok szerint kihallgatása után hazaszállításáról is gondoskodtak.

A fentiek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrök eleget tettek-e az Rtv. 18. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségüknek, ezért nem sérült a panaszos egészséghez fűződő alapvető joga.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy jogszerűen került sor a panaszos elővezetésére, ezért nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga. A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos az intézkedés idején elővezethető állapotban volt, továbbá a rendőrök eleget tettek-e az Rtv. 18. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségüknek, ezért a panaszos testi integritáshoz és egészséghez való joga nem szenvedett sérelmet. A Testület ugyancsak nem látta indokoltnak megállapítani a magánlakás sérthetlenségéhez, valamint a tulajdonhoz való jog sérelmét. A Testület megállapította ugyanakkor, hogy az előállítás során végrehajtott bilincseléssel összefüggésben sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, amely sérelmet a Testület csekély fokúnak ítélte meg.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2013. október 22.

Dr. Kozma Ákos
testületi tag (elnökhelyettes)

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET